Ч. 91. Чернівції, вівторок дня 15. (27.) серпня 1895. Рочник XI.

Передплата
на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ виносить:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
„ місячно — „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі ґазет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:
у вівторок, четвер, суботу і неділю.

Редакция і Адмініcтрация „Буковини“ находить ся в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всї дописи адресувати належить. — Бюро редакциї отворене щодня від 8. рано до 8. вечером.

Рух виборчий.

В справі недалеких виборів до галицкого сойму краєвого забирали ми голос дотепер досить рідко, бо розширюванєм ріжнородних, дуже часто суперечних вістий в справі руху виборчого, які появляють ся уже від кількох місяців, можна було тілько шкодити справі. В кождім повітї мусїло перше „перегоріти“, вияснити ся, заким можна було говорити вже про кандидатів на послів. Враженє, яке роблять наші приготовляючі роботи передвиборчі, не єсть добре. Хоч у Русинів мабуть тілько одні вибори суть моментом таким, що розворушують їх та будять з байдужности, однак сегорічні передвиборчі приготовленя не виглядають так, як би у Русинів уже прояснила ся думка, чого можна і треба жадати від кандидата на посла і яка в кождім повітї сила, щоби можна вибрати свого чоловіка послом. Звістна річ, хоч би й пів року приготовляти ся до виборів, то ще сего часу занадто мало, щоби можна ручити за виборців. А у нас завсїгди тілько перед самими виборами починаєсь аґітация, що має на цїли піддержанє на короткий час завзятя виборців, а по виборах знов на цїлих кілька лїт устає робота, сьвідомлююча людий. Не диво, що й тепер у галицких Русинів перед виборами що комітет — то иньший розум, що повіт — то инакший погляд на прикмети кандидата на посла.

Народна Часопись в ч. 180-ім висказує ся дуже скептично про акцию виборчу галицких Русинів. „Коли вже тепер Русини не виполітикують нїчого — каже та часопись іронїчно — то хиба вже нїколи. Подумайте собі лиш то, що у нас взяли в свої руки акцию виборчу аж три головні комітети виборчі: головний, независимий (т. зв. адвокатский) і вполнї независимий (москвофільский). Нехай лиш кождий з тих комітетів поставить по одному із своїх кандидатів в кождім окрузї, а будемо мати вже аж по три на кождий округ. До того ще приступили й радикали до акциї виборчої; они ще не всюди можуть поставити своїх кандидатів, бо головна їх сила доси лиш в Коломийщинї та сусїдних повітах, але й з ними треба числити ся. Вийде з того, що декотрі округи зможуть мати аж по чотирох кандидатів. Возьмім ще на увагу й то, що деякі „народні“ Ради будуть також ставити своїх матадорів, що деякі „тихі“ патріоти поставлять самі себе, що польскі демократи будуть ставити своїх, а шляхта своїх кандидатів, — то й покаже ся, яка велика благодать спливе із сегорічних виборів вже не лиш на самих Русинів, але й на цїлий край. Що Русини при тім вийдуть найлїпше, то річ певна. Але от і ще хтось вийде на них добре — жиди! Ми вже були би й забули на них. Они длятого зробили й найлїпше, що не установили собі нїякого комітету, нї головного нї независимого, нї вполнї независимого, бо чи сяк чи так, чи з комітетом чи без комітету мусять они дістати свою пайку, хоч би й не хотїли.

Але на що о тім богато розписувати ся? Як би хто хотїв схарактеризувати теперішну акцию виборчу, то й паперу би єму не стало! На ту характеристику єсть одно слово, чуже — хаос, або наше — безголовє! Бо просимо собі подумати: про якусь акцию головного комітету виборчого не чувати нїчого. За то „вполнї“ независимий (т. зв. москвофільский) зробив своє, а єго штаб ґенеральний виїхав спокійно на прогульку до Праги. Зробив своє? Як то? Ну річ проста: визначив, як нам доносять з двох сторін з провинциї, своїх кандидатів і дав таку директиву: голосувати всюди, де єсть надія перевести вибір кандидата

---

5)

ПИТОМЕЦЬ.

Новеля

В. ЩУРАТА.

(Дальше.)

IV.

О. Чермінський стояв саме на східцях перед хатою, коли Дубович заїхав возом на подвірє.

— А! гості до нас! гості до нас! — відповів він на поклин Дубовича. — А ви що возом в зимі вибрали ся?

— Возом, бо саньми годї; хиба-б їх на колеса поставив.

— Не вже-ж там така дорога?

— Кепська, не приведи Господи! Але що-ж!...

Дубович туй-туй що не сказав вже „Do mojej niebogi, niema złej drogi“, але він в час якось полапав ся; пригадав собі, з ким говорить і, вкусивши ся лиш в язик, сказав:

— Нам молодим нема перепони. Вандрівочка — рідна тїточка, кажуть люди; як раз вже скортить, то й пішки пійшов би на край сьвіта.

— То ще питанє, але просимо до хати.

В хатї о. Чермінського не було вже й половини того переполоху, що підчас першої візити Дубовича. На єго приїзд були вже всї приготовані і сподївали ся єго з певностию на суботу перед Новим Роком. Так бодай говорили Чернишевські, до котрих вступав перед сьвятами Дубович. Вони заявили, що Дубовичеви дуже сподобав ся дім паньства Чермінських, та що єго наміром є приїхати перед Новим Роком і осьвідчити ся о руку панни; якої — сего Чернишевські не знали.

Дубович сьміливійше вже звитав ся з домашними.

— Перепрашаю дуже за такі часті візити, — звернув ся він до панї Чермінської, — але припадок трафив ся. Вісь нам вломила ся, я й до паньства вступаю.

— Е! лїтний ваш жарт, — озвала ся панї Чермінська, — але тепер зима! зимно в передпокою, — просимо до сальону.

— Нї, мамцю, пан Дубович справдї возом приїхав до нас.

— Ти жартуєш?

— Не жартую; подиви ся.

— То в поли певно снїгу дуже мало?

— Оттак, раз єго за мало, а раз за богато, викараскати ся трудно.

— Але вісь цїла, — сказала панї Чермінська. — Та якже вам сьвяткувало ся, пане?

— Дякую, добре, — відповів Дубович, переходячи до сальону.

— А нам нї, — сказала панна Орися.

— Чому-ж?

— Бо танцювати не було кому; всї молоді постаріли ся, а старим охота відпала.

— От, коби був знав! — жалував Дубович, дивлячи ся на Галю. Хоч сам мало танцюю, а все таки був би відважив ся...

— Ми в вас помалу всї таланти повідкриваємо, — сказала панна Галя.

— Як-то?

— Коли ви приїхали до нас перед сьвятами, ви першого дня не знали нї танцювати, нї сьпівати, нї в карти грати.

— А тепер?

— Тепер, — відповів о. Чермінський — до всего потрохи признаєте ся.

— Пізнїйше ще до дечого признати ся буде нагода, хоч я, тепер вже признаю ся, одно лиш хотїв би знати, а добре.

Дубович з тими двозначними словами звернув ся знову до Галї. Однак панна Галя всьміхнула ся лиш і сказала, як ножицями втяла:

— Тілько не в карти грати!

— Чому? — спитав о. Чермінський, побачивши, що Дубович змішав ся. — Віста не пошкодило-б знати; я єго так дуже люблю.

— Пан Дубович не львівський, видко, семинарист, бо хоч і знає ся на красних штуках, до них признає ся.

— Встидно, прошу панї добродійки, признати ся до того, чого не богато знає ся.

— То, здає ся, лиш віденські питомці такі скромні, — сказала панна Галя. — Бо львівські гуляють, сьпівають грають, в карти, жартують. Що вже не доказують! От Лосун, наприклад...

— Е, то правдивий маґік і актор, — сказав о. Чермінський. — Знаєте, що він раз в однім товаристві зробив?

— Що? — спитав Дубович.

— Удав скаженого! Цїле товариство сидїло, розмавляючи, от так як ми тепер, а одна панночка на фортепянї грала. Він — що ро-

[illegible] того ж перекинчика-ренеґата; всюди же, де би показало ся, що може перейти кандидат головного комітету або комітету независимого, значить ся, де міг би вийти посол Русин, голосувати на польского кандидата. Чи ся постанова дотикає також і радикалів — не знаємо, але думаємо, що москвофіли не мають ніякої причини робити з ними виїмки. З повисшим фактом мусять отже числити ся при теперішних виборах всї Русини і длятого звертаємо на него особливу увагу. Зачуваємо також, що москвофіли постановили за всяку цїну не допустити до вибору п. Романчука. Була би то для него заслужена подяка за то, що хотїв мирити ся з ренеґатами.

З ширшого руху виборчого годї щось певного сказати; можна хиба нотувати на здогад вісти так, як они появляють ся і в других ґазетах. Так і робимо:

В Коломийщинї стоїть кандидатура д-ра Окуневского, против котрої аґітують москвофіли, котрі остаточно, коли не поставлять свого кандидата, будуть голосувати після повисшої засади на польского кандидата. — В Косівщинї стоїть кандидатура давного посла і бувшого мінїстра п. Залеского; підношено також кандидатуру нотаря п. Лушпиньского, але той заявив, що в виду кандидатури п. Залеского, не буде кандидувати. В Снятинщинї кандидує радикал др. Трильовский і сильно аґітує за собою; против него стоїть кандидатура давного посла о. Гаморака, а здаєсь, що і з польскої сторони буде поставлений якийсь кандидат. — В Городенщинї кандидують др. Данилович, адвокат з Коломиї, радикал, і редактор „Дїла“ п. Белей. Кількох тамошних москвофілів дадуть евентуально напевно свої голоси польскому кандидатови, котрим єсть тут п. Ант. Теодорович, властитель Жукова. — В Бережанщинї стоїть кандидатура о. крил. Пюрка; які може мати шанси кандидатура д-ра Андр. Чайковского, не знаємо. — В Рогатинщинї стоїть кандидатура о. Макогоньского, декана і пароха з Липиці горішної. Др. Андр. Чайковский зрік ся тут кандидатури. — В Жидачївщинї кандидує др. Олесницкий зі Стрия а в Стрийщинї о. Давидяк. В дрогобицкім окрузї стоїть кандидатура п. Охримовича. — В Калущинї піднесено кандидатуру п. Коморницкого. — В Турчаньскім піднoсять кандидатуру маршалка повітового п. Осуховского“.

Сї вісти доповняємо ще другими: В Косівщинї стоять дві кандидатури; був. мінїстра Залеского і господаря Косми Лазоряка зі Старих Кутів. В бучацкім окрузї виринула селяньска кандидатура, Петро Пивоварчук, а з польскої сторони властитель Порхови Цїлецкий. В Скалатцкім кандидує ґр. Козєбродский; в городецким повітї радник судовий Денис Герасимович; в Яворівщинї ґр. Шептицкий. У львівскім повітї — як нам пишуть — говорить ся про можливі кандидатури: о. Сьвітенького з Вовкова, о. Лепкого з Горбач, о. Гірняка з Винник, Павла Вовка, господаря з Гаїв, і Михайла Шеремети, начальника громади з Місток. Після інформаций нашого дописувателя найбільше поводжене мала би у львівскім повітї кандидатура селянина або учителя, бо в львівскім повітї учителї мають вплив. Против тих кандидатів стоять з польскої сторони др. Т. Мерунович і Трачевский з Чорнушович. Львівский повіт належить до тих, над котрими Русини найменьше попрацювали, хоч лежить так близько осередка.

Допись „Буковини“.

—o—

З львівского повіта.

Ледви, чи є де така рада повітова, як у нас! В нас маршалок сидить в соймі, в радї державній, а секретар в соймі, в ріжних комісиях, кольк[illegible] у нас рада повітова без маршалка і секретаря, а за них працюють заступники. Не даром люди зпід Львова кажуть, що ті панове тілько на те приняли ся своїх урядів, щоби пенсию брати. В нас, каже один селянин, рядять в повітовій радї самі „комісарі від сьруби“ (так називають возьних, що при працї). Через те і не диво, що справи повіта стоять так, як би і не було повітової ради. От хоть би приміром дороги.

Страх, які славні у нас дороги! Хто їхав приміром глиняньским шляхом, або через Лани, Дмитре, Жяравку, Борщовичі, той прокляв не то маршалків і секретарів, але і всїх комісарів від сьруби! В других повітах дороги, то хоч переїхати можна, а тут особливо в слотливу пору годї й думати про се.

Раз вибрав ся Є. Е. митрополит на канонїчну візитацию в наш повіт. Рада повітова напугала ся, та давай борзенько ставити мости. Поставили добрі і дорогі мости. На щастє була погода тогди! Тепер мости стоять як хати, а дороги з'їздили так, що годї видрапати ся на високий міст! Але другий раз ще сьмішнїйша була комедия. В околици Миклашева і Білки королївскої відбували ся вправи військові. Всьо ішло добре і хорошо. По полудни як люнув дощик!... Ну, пани вояки забрали свої торнїстри тай по дощи до дому, а за ним віз „Sanitätswagen“. Ага, поїдеш?! На головнім трактї застряг віз та запрягли чотори пари коний, тьма війска начіпало ся до воза, але де там! Раді-нераді лишили віз на дорозї, а самі пішли до дому.

Два днї стояв віз в болотї, аж третього дня прийшли вояки з лопатами віз забирати. А треба знати, що сей тракт є стратеґічний, отже нехай би так, не дай Боже, на випадок війни! Тим трактом прийшло би войско як раз на час! А що-ж біднї людоньки! Їдуть та проклинають уставу дорогову. Болото так обере ся колеса, що і спрhalf не знати. Конї мучать ся та падають в болотї, аж сум дивити ся на те. І хто би подумав, що така дорога в львівскім повітї і то при кінци девятьнайцятого столїтя!

Рада повітова з правительством торгує ся, а наша худоба в болотї загибає. Кілько то вже разів за ту дорогу я упоминав ся! — каже один війт, але все кажуть: jak rząd da większą połowę, to będziemy murować. Тай зачали з одного кінця від Львова латати. Було їхати в руске сьвято, роблять на гостиньци, каміня бють... Було їхати в польске сьвято, також роблять, а тілько в жидівску суботу був спокій. Докінчити тої дороги не мо-

---

бить? — сїдає за єї плечима, сидить, сидить тихо, а далї при якімсь сильнїйшім акордї як гавкне: гав! Всї видивили ся на него, а він знову тихо. А там знову: гав! Всї в сьміх. Він один не сьміє ся; сидить поважно, як коли-б се не він гавкав. А далї, як почне гавкати: гав-гав! гав-гав! гав-гав-гав! як почне кидати ся на кождого, — всїх до одного виполошив з покою. Навіть слуги з кухнї повтїкали з криком: „панича скажений пес покусав! панич сказив ся!“

— А потім що стало ся? — спитав Дубович.

— Потім? Зразу нїхто не важив ся до него приступити. Лосун вибіг на обістє, казав запрягати свому фірманови конї і поїхав домів. Не минуло два днї, — цїла околиця вже знала, що Лосун сказив ся. Аж десь через тиждень приїздить він знову до того самого дому і показує ся, що те все було лиш добре відограним жартом. Е! він артист в таких жартах. А що встругне, то з сьвіжої бочки!

— Ну, нинї вже такі перевелись, — замітив Дубович.

— Де там перевелись! Та-ж сам Лосун не старий; він ледви чи більше як пять лїт на посадї. І за моїх часів, правда, бавили ся. Ще в Бережанській ґімназиї не було забави без мене і моїх товаришів. А на всїх вечерках в директора ґімназиї лише ми студенти були аранжерами. Інші часи були.

— Ті часи, сам кажеш, Міцю, єще не зовсїм змінили ся, коли й тепер бувають між питомцями такі весельчаки, як Лосун, — сказала панї Чермінська.

— Змінили ся часи, змінили ся, бо що перше було зовсїм звичайне, за тим тепер трохи що не з сьвічкою треба шукати.

— Що-до віденських питомців, то я сказала-б ще, що їх острійше провадять як других; тому вони може й поважнї такі як ви, пане Дубович.

— Нї, прошу панї добродїйки, не острійше їх провадять, а волї більше лишають і в сьвіт між люди пускають частїйше. Там є що побачити, там можна в театр пійти, в музеї, в бібліотеку, — можна забавити ся без тих забав, котрі лиш той управляє, кого в мурах запруть.

— Хиба так! А я думала, що без того острійшого провадженя лиш фільозофи такі серйозні, як Щерба.

— А, правда, де пан Щерба? — спитав Дубович.

— Він вийшов кудись. То ви з ним вже з Відня знаєте ся?

— Знаємо ся.

— Він зараз прийде на вечеру, — сказала панна Орися.

— Перепрашаю вас, пане Дубович, — промовила панї Чермінська, — але менї тра до кухнї подивити ся. Галю!

Панї Чермінська і Галя вийшли, лишаючи з гостем в сальонї о. Чермінського і Орисю. Юлько, як звичайно, так і тепер не показував ся. Він не хотїв прибирати ся і сидїв собі в батьковій канцелариї — малював різнобарвними красками тарілки місцевого виробу. Не довго була при гостеви й панна Орися. Вона встала, щоб нїбито подати попельничку; поставила єї на столї і пійшла накривати до вечері.

— Витайте! — сказав Дубович, встав з фотелика і підійшов пару кроків на стрічу Щербі, котрий отворив двері до сальону.

— Дай Боже здоровля! — відповів Щерба.

Дубович присунув до свого фотелика другий і вказуючи на него рукою, просив Щербу сїдати.

— Росповіжте-ж менї, що в вас чувати доброго.

— Доброго мало, а злого розповідати не стоїть. Але я вас на вечеру прошу. І вас, отче добродїю, — звернув ся Щерба до о. Чермінського.

— То ви тут ролю господаря на себе взяли? — спитав Дубович.

— Всякі ролї приходить ся часом брати.

— Навіть господаря дому, хочете сказати, — засьміяв ся о. Чермінський.

— А хочби! се для мене лиш почесть.

Дубович задумав ся.

— Просимо, — повторив Щерба.

Дубович в їдальни звитав ся з Юльком сїв побіч о. Чермінського при столї.

— Чи ти бачиш? — шепнув Юлько на ухо Щербі.

— Що?

— Він вже тепер нї разу не хрестить ся.

— Хто?

— Дубович.

— Акклїматизує ся помалу.

же рада повітова спромогти ся, але за те зі Щирця до пана маршалка до Семенівки, з Яричева до єго свояка до двора, то вже давно повимуровували! За те як вибори, то пан маршалок і пан секретар обіцює нам золоті мости ставити, а побачимо, що они при тих виборах скажуть?!

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 26. серпня 1895. р.

Іменоване. Др. Володимир Коцовский, дотеперішний суплєнт при учительскій семинариї у Львові, іменований провізоричним головним учителем при тій школї.

Найвисша санкция. Ухвалений галицким соймом закон о полекши в примусї леґалізациї нотарияльної, іменно при документах призначених до інтабуляциї в дрібних справах, одержав найвисшу санкцию.

Зміна властителя. Добра Новоселиця, Нова Новоселиця і Подолиця, в заболотівскім повітї, купив від Константина Комеровского Леон Теодорович за 128.000 зр.

В доповненю до статий сьвященика п. з. „Черниxівский Месия“ присилає нам иньший гр. кат. сьвященик таку вістку: „Наші москвофіли люблять дуже часто покликувати ся на бл. п. митрополита Яхимовича, котрого уважають своїм. Але они, хоч як єго поважають, певно не годять ся на ту думку, до якої дійшов бл. п. Яхимович в справі наук для народу. Ще бувши єпископом перемиским, Яхимович рішенем з дня 13. листопада 1858 ч. 3015 (гл. д-ра Пелеша: Union, II Band, 933) приказав підвладному духовеньству уживати в науках церковних не „церковно-славяньского, але чистого руского народного язика“. Що на се скажуть наші Москалї, що у всім покликують ся на пок. Яхимовича, як на перворядну повагу? У них певно се пересьвідчене бл. п. митрополита не заслугує на увагу“.

Конкурс розписаний на посаду учителя в Руспебоул з рускою вукладовою мовою. Речинець до 10-го вересня с. р.

Ревізия шляху для льокальної зелїзницї Неполоківцї-Вижниця, заповіджена бук. правительством на день 3-го вересня с. р., не відбуде ся задля наступивших перепон.

— Що ви шепчете? — спитала панна Орися. — Пане Щерба, прошу брати.

— Дякую. Нїчо. Ми лиш думками обміняємо ся, — і Щерба перехрестив ся.

— Що ви до печенї хрестите ся нинї? — спитала ся панна Галя.

Дубович дивив ся як на комедию. Галя і Орися всьміхали ся нишком. Вони з Щербою і Юльком знайшли ключ до взаїмного порозуміня.

„Пташок“ по вечери не вдав ся, бо осіб було за мало. Юзя хора на горло лежала в ліжку.

— Заграй Орисю, — попросила Галя.

Орися сїла при фортепянї і грала.

Душна якась атмосфера запанувала в сяльонї. Як подорожний в лїтну спеку водить втомленими очима по просторій рівнинї, чи не загляне де бодай корчик, щоб скрити ся в єго тїни і відітхнути, так тут споглядало одно на другого, мовби сказати хотїло: „І доки-ж будемо так... скучати?“ Лиш Орися і Щерба були в тим щасливі. Орися, забувши за всїх, виливала свою душу в тонах, а Щерба розкривав свою перед Галею.

Дубович цїлий той час дивив ся на них склянними очима як на комедию, хоч се була скорше нїма траґі-комедия, в котрій єму припала перша роля.

(Дальше буде.)

Чудо. Слуга дідича Гріґорчого в Низших Шиpівцях, Іля Довганюк, мав перед 37 роками віспу і в наслїдок того утратив мову. В місяци червни с. р. він наново відзискав мову, хоч при говореню терпів страшні болї; тепер ті болї помалу устають. Сей випадок викликав між народом велику сензацию і всї кажуть, що Довганюк відзискав мову по горячій молитві до Івана Сучавского.

З черновецкого міского театру. Інспектор сцени в князївскім двірскім театрі в Кобурґ, Ґустав Віґанд, приїхав уже до Чернівців, щоби сцену нашого міского театру упорядкувати. Директор Льове постарав ся для репертуару о нові штуки, котрі на других більших сценах були грані з великим успіхом.

Рабівничий напад. А ночи з 21-го на 22-го с. м. розбили невислїджені доси злочинцї вікно у шинкаря Йосифа Тілєра в Цуринах; один з них звязав шинкаря і єго жінку, а другий зрабував все, що попало єму в руки і мало якусь вартість, почім обидва повтїкали.

Самопожертвоване. З Нового Йорку доносять, що ірляндский маляр Тома Говенден упав жертвою страшного нещастя. Побачивши на шинах дитину в хвили, коли надходив поїзд, кинув ся на зелїзничий шлях і схопив дитину на руки, але вже не вспів утечи в час. Своє пожертвоване переплатив житем, а дитина страшно покалїчена здасть ся також не буде жити. Артист числив 55 лїт житя.

Нелюдскість лїкаря військового. Magyar Hirlap доносить з Ерлав про такий факт: Резервіст Леопольд Фрайвіліґ мав ставити ся 7-го с. м. до вправ військових при 60-ім полку піхоти, а що від довшого часу нездужав на жолудок, то й замельдував ся в полку. Лїкар полковий др. Тофлєр оглянувши єго, орік, що він здоровий та мусить стати до вправ, а єсли ще раз буде жалувати ся на недугу жолудкову, то не мине єго тяжка кара арешту. Фрайвіліґ зачав відбувати вправи військові. Вертаючи з одного маршу упав на улици, а капітан велїв віднести єго до єго приватного мешканя. Покликано лїкаря цивільного і той заняв ся недужим. Скоро про се довідав ся лїкар полковий, вислав чотирох вояків до мешканя Фрайвіліґа з приказом, приставити єго до касарнї. Вояки вернули з нїчим, мельдуючи лїкареви, що стан Фрайвіліґа не дозваляє на переносини. Тодї лїкар удав ся особисто до мешканя Фрайвіліґа і оглянувши єго, орік, що він здоров. Відтак прийшли чотири вояки з ношами і забрали Фрайвіліґа до шпиталю ґарнізонового. Там помер Фрайвіліґ о 2-ій год. в ночи, а лїкар велїв віднести тїло назад до приватного мешканя. Фрайвіліґ полишив жінку і двоє дїтий в найбільшій нуждї. Слїдство против д-ра Тофлєра вже заряджено.

Довговічність. З заміщеної в „Варшавских ґуберн. Ведомостях“ статистики населеня в варшавскій ґубернії показує ся, що в ґубернії живе тепер 40 старців в віцї від 100 до 110 лїт і 58 женщин в віцї від 100 до 117 лїт. Найстарший з мужчин 110-лїтний, мешкає в Млоцинах, найстарші женщини: три 108-лїтні в громадах Чисте, Сондзина і Корабієва, найстарша 117-лїтна мешкає в Битони.

Катастрофа в Брікс. Після справозданя бурмістра в Брікс виносить шкода з катастрофи 2.033.130 зр. З того припадає на 31 цїлком знищених домівств 981.958 зр., на 35 в части знищених 670.084 зр., на шкоди 700 людий 381.000 зр. Місто через знищене, каналїзациї і водопроводів понесло на 40.000 зр. шкоди. Доси вплинуло запомог в сумі 135.000 зр., з котрих видало 600 мешканцям частні відшкодованя в сумі 70.000 зр. — Підчас тої катастрофи запала ся в землю в домі товариства копалень вугля також зелїзна каса, в котрій було 200.000 зр. готівкою. Товариство рішило касу відкопати і дійстно по кільканайцятьдневній роботї удало ся касу добути. Ся каса дуже велика і важить 35 метричних сотнарів. Крім згаданої готівки містили ся в нїй ще дуже важні документи і торговельні книги товариства.

Новий спосіб реклями. Мешканцї Швайцариї прийшли в найновшім часї на дивну гадку, уживати дна своїх озер як часть ґазетних інсератів. На дно озера кладуть они плякати, уміщені на цементованих і ляком обтягнених дошках. Жовті або білі букви відбивають на чорнім днї і їх видко завдяки ломаню промінїв сьвітла на поверхни води. Озеро Леман вже має такі інсерати; небавом прийдуть на чергу иньші озера, але се певно не піднесе природної краси Швайцариї.

Богата жебрачка. В Мельнїк, в Чехах, померла стара жебричка і лишила по собі маєток в сумі 80.000 зр. З них записала своїм двом бідним братям по 15.000 зр., а решту на вибудоване протестантскої церкви в Мельнїк.

Рибка в градї. В містї Ессен в західній Німеччинї падав град величини качачих яєць, а в однім зернї найдено рибку довгу на пів пальця. Яко незвичайну річ відіслано єї директорови зоольоґічного огорода в Монастири, професорови Ляндоа котрий відписав, що ся рибка була певне піднесена вихром а радше воздушною трубою з ставу високо у воздух і там покрила єї шкаралупа ледова. Такі случаї, що воздушна труба порива з собою з води рибу а відтак кидає єї навіть досить далеко від ріки, не суть дуже рідкі і у нас навіть досить звістні. З того — як відомо — повстала у нашого народу повірка, що ті риби, які падуть з дощем, дістали ся до хмари з ріки тим способом, що дуга їх витягнула, бо дуга має пити воду. Очивидно, що се неправда. Дуга не пє ніякої води і є цїлком иньшим явищем природи а риба, як сказано, дістає ся з ріки на поле лише при дуже сильних вихрах, т. є. при воздушних трубах.

В житю анґлійскої королевої Вікториї грає, як се оголосив один з єї підданих, немалу ролю число 9. І так був князь Кент, батько королевої, членом родини, що складала ся з девятьох дїтий; королева є девятим реґентом в Анґлії від часу революциї в 1687 р.; она уродила ся в 19-тім віку в 1819 р. (1 + 8 + 1 + 9 = 19), і вступила на трон в 1837 р. (1 + 8 + 3 + 7 = 19), маючи лїт 19; єї муж уродив ся року 1819; мала девятеро дїтий; найстарший єї син уродив ся 9-го падолиста і оженив ся з донькою дуньского короля Християна IX-го, що мала тодї лїт 19.

Помер: При кінци послїдного тижня помер Генрик Пардіні, б. властитель університетскої книгарнї, в 76-тім роцї житя. Помершний, тесть судового совітника Володимира Ясеницкого, тїшив ся задля свого людяного поступованя загальною симпатиєю. Нехай же буде родинї помершого відрадою в єї тяжкім горю щире співчуте рускої громади!

Телєґрами „Буковини“.

Відень, 26. серпня. Комісия для сконстатованя стану засївів зібрали ся сегодня при участи 2000 торговельників. В імени правительства повитав присутних секцийний шеф Вайґельсберґ а іменем міста Відня староста Фрібайс і висказали великий інтерес і щиру прихильність правительства і міста Відня для стремлень тої комісиї. По промові президента Шелєра, котрий правительству і містови Відневи дякував за прихильність, слїдувало справоздане з видатности сегорічних жнив.

Париж, 26. серпня. Грецкий король приїхав сюда з Ельсбен. — Figaro доносить, що ґенерал Драґоміров возьме яко заступник російскої армії участь в маневрах. — Полїция переконана, що замах на секретаря Ротшільда, Йодвовіца, є анархістичний. Підозрілого о той замах учителя в Вінсірн арештовано.

Передплатників, котрі в доручуваню „Буковини“ добачать якусь неправильність або котрим не достає якого числа, просимо се зараз подавати нам до відомости. Реклямация бракуючих чисел увільнена від оплати порта.

Ціни збіжа і других продуктів.

Дня 25. серпня 1895.

	Львів.		Чернівці.	
Пшениця . .	від 7.—	до 8.80	від 6.75	до 7.25
Жито	„ 6.—	„ 6.25	„ 5.75	„ 6.—
Ячмінь . . .	„ .	„ 5.75	„ 5.75	„ 6.—
Овес	„ 6.—	„ 6.50	„ 5.50	„ 5.75
Ріпак	„ 9.25	„ 9.50	„ .—	„ .—
Горох	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Вика	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Льнянка . . .	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Біб	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Бобик . . .	„ 5.—	„ 5.40	„ .—	„ .—
Гречка . . .	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюшина черв.	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюшина біла	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Конюш. шведск.	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Кмин	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Аниж	„ .—	„ .—	„ .—	„ .—
Кукуруза . .	„ .—	„ .—	„ 6.50	„ 7.—

Хміль —.— до —.— злр. за кільо у Львові, оковита за 10.000 літрів 14.25--14.75.

КНИГАРНЯ

НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНИ ШЕВЧЕНКА

у Львові, улиця Академічна ч. 8,

продає слідуючі книжки:

	зр.	кр.
Юрій Федькович. Повісти і оповіданя	—	20
Михайло Старицкий. В темряві, драма	—	20
Вас. Чайченко. Твори прозаїчні ч. І. 80 кр. ч., ІІ. 50 кр., ч. ІІІ	—	80
— Книга казок, поезиї часть ІІ. . . .	—	60
— Під хмарним небом, поезиї ч. І. . .	1	—
Тарас Шевченко. „Кобзар“ 2 томи 4·50 зр., з пересилкою	5	—
— Кобзар для дітий	—	20
Мих. Коцюбиньский. „Хо“, оповіданє	—	10
Левенко. Пани і люди, повість . . .	—	80
— Салдатский розрух	—	10
Герінґ-Герасимович. Що то є господарність	—	20
Осип Маковей. Поезиї	—	10
— „Оферма“ — новеля	--	20
К. Т. Подоленко. За громаду, хроніка	—	20
Іван Франко. Жіноча неволя в руских піснях народни х	—	35
— Без праці, оповіданє	—	20
— Лис Микита Ґетого	—	50
— Украдене щастє, драма	—	30
Уманець і Спілка. Словар росийско-україньский ч. І. і ІІ. по	2	50
І. Баштовий. Україньство на літерат. позвах з Московщиною	—	50
Ом. Партицкий. Провідні ідеї в письмах Тар. !Певченка	—	35
Вас. Ріленко. „Іфіґенія в Тавриї“, драма	—	30
Записки Товариства імени Шевченка ч. І., ІІ., ІІІ., IV., V. і VI. по	1	20
Ю. Кенан. Сибір ч. І. ІІ.	1	20
Кирило Студиньский. Лірники, студия	—	20
— Пересторога	1	—
Василь Щурат. Пісня про Роля́нда .	—	50
Леся Українка і Макс. Ставиньский. Книга пісень Г. Гейне . .	—	80
— На крилах пісень, збірник поезий .	—	60
Павло Граб. Збірник поезий ч. І. . .	—	20
— З чужого поля, переклади ч. І. . .	—	20
Др. Огоновский: Істория рускої літератури ІІ. 3 зр., ІІІ. ч. 1 і 2 — 4 зр., IV. 1 зр, а том І.	3	—
— Studien auf dem Gebiete der ruth. Sprache	1	50
Куліш. Шекспірові твори перекл. ч. 1.	1	—
— Чорна Рада, повість	—	80
Іван Нечуй. Повістки і оповіданя . .	—	30
— Сьвітогляд україньского народа .	—	30
— Кайдашева сїмя, повість	—	50
— Навіжена, повість	—	20
— Над чорним морем, повість	—	90
— Хмари, повість	1	50
— Причепа, повість	1	50
— Микола Джеря, повість	—	80
— Поміж ворогами	—	50
— Попались	—	10

Видає і за редакцию відповідає Осип Маковей.

З друкарні Г. Чопа.